

alt mellem himmel og jord med den konsekvens, at en sagsbehandler måske har 15 minutter sammen med en borger og bruger i øvrigt 5 kvarter til at skrive alle de forskellige skemaer, lister, indberetninger, og hvad ved jeg.

Hvis man kunne gøre det, som hr. Jakob Axel Nielsen jo ikke afviste, nemlig at lave frikommuneprojekter rundtomkring i den offentlige forvaltning, således at vi på den måde kunne se, om det ikke hjælper at fjerne nogle af de centralt fastsatte krav, ville det være sådan noget, der flyttede, og det er sådan noget, jeg meget gerne så at forebyggelsesfonden også kunne gå ind i. Jeg oplever, at vi har fået nogle positive tilkendegivelser, ganske vist ikke fra det centralistiske parti over alle, Venstre, men fra de to øvrige flertalspartier, der går ind for centralisme.

Jeg synes også, det er vigtigt at rose forligspartierne for armslængdeprincippet. Det vil jeg så som SF's arbejdsmiljøordfører føre ud i livet på den måde, at vi hvert år i oktober måned lige tager en snak her i Folketingssalen om, hvad det er, forligspartierne i år ønsker at prioritere og Arbejdsmiljøfondens bestyrelse skal lægge op til, således at vi kan få ud i det offentlige rum, hvad det er, forebyggelsesfondens penge skal bruges til, og om man nu har levet op til de der løfter, der er kommet i en lind strøm i løbet af formiddagen fra de forskellige ordførere og fra ministrene om, at psykisk arbejdsmiljø er et højt prioriteret projekt.

Jeg synes også, at der er grund til at være glad for, at selv Venstre, højrepartiet Venstre, nu er indstillet på at gå ind og se på, hvordan vi kan regulere arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet. Meget interessant udmelding.

Alt i alt synes jeg, det har været en god formiddag, hvor vi har fået de forskellige forligspartiets bud på, hvordan man kan komme videre for at sikre, at det ikke bare er de traditionelle arbejdsmiljøproblemer, der kan løses via lovgivning, som nu skal løses via en pose penge. Nej, det er der slet ikke tale om. Der er tale om, at fremtidens arbejdsmiljøproblemer skal løses via den her forebyggelsesfond, og at man i øvrigt er opmærksom på, at man ikke skal bruge pengene fra fonden til at løse ting, der kan klares via lovgivningen. Så jeg synes, vi skal se lyst på tilværelsen. Tak for forespørgselsdebatten.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren:
»Hvad kan ministeren oplyse om velfærdsforligets indhold vedrørende tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet set i relation til ulighederne i sundhed og levealder?«

Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Frank Aaen (EL), Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).
 (Forespørgslen anmeldt 10/10 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/10 2006).

Formanden:

Jeg gør også her opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 14. november 2006.

Begrundelse

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er ikke, fordi mit personlige humør fejler noget, men alligevel. Den 20. juni 2006 var en skammens dag. Den dag skrev regeringspartierne, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og De Radikale under på ikke en, men mange forringelser af efterlønsordningen. Det gjorde de vel vidende, at efterløn for tusinder af ufaglærte arbejdere, hjemmehjælpere osv. og andre med hårde og nedslidende job er en mulighed for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, før krop og hjerne er slidt totalt op.

Det er veldokumenteret, at ufaglærte arbejdere og i det hele taget de med de korteste uddannelser og de hårdeste job lever kortere end andre og har flere men af et hårdt arbejdsliv end andre, og vi ved, at forskellene bliver stadig større. Det er altså netop de grupper, der har det korteste liv og de fleste skader på krop og sjæl, der har haft glæde af efterlønnen og især har haft glæde af efterlønnen som 60- eller 61-årige.

Kl. 11.30

Det store slagnummer for partierne bag efterlønsforringelserne var i juni måned, at det jo bare handlede om en forhøjelse af efterlønsalderen med 2 år, men nej, ikke engang det er sandheden, for med kirurgisk præcision indeholder efterlønsforliget et tillæg om yderligere forringelser. Hvert femte år skal efterlønsalderen med stor sandsynlighed sættes 1 år i vejret til 63, 64, 65, 66, 67 år. Jamen, siger man, det skyldes jo, at vi bliver ældre og ældre, at levealderen stiger.